

Την περασμένη Παρασκευή, σ' αυτή τη στήλη, κάναμε μια σύνομη σύγκριση της κατάστασης πριν και μετά την... απελευθέρωσή μας, από τους οικονομικούς άρχοντες του κόσμου, που άλλα μάς υποσχέθηκαν, άλλα έκαναν και σήμερα η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται ένα βήμα πριν το χείλος του γκρεμού. Βέβαια, κάποιος θα πείτε πως ό,τι θυμάται ο καθένας χαιρείται και γιατί όχι παρακαλώ; Είναι κακό να θυμόμαστε που είμασταν και πού μάς έφεραν οι αγιογδύτες; Θα πείτε ακόμη πως ο κόσμος εξελίσσεται και δεν μπορούσαμε να μείνουμε στο παρελθόν. Σωστά, η κοινωνία εξελίσσεται σε όλους τους τομείς, αλλά όχι με τον ίδιο ρυθμό. Η εξέλιξη στην ιατρική μάς χάρισε χρόνια ζωής και η εξέλιξη στην τεχνολογία έκανε τη ζωή μας πιο εύκολη και πολλά προϊόντα πιο φθηνά. Είναι πιο εύκολο ν' αγοράσεις σήμερα ένα αυτοκίνητο από ό,τι πριν 40 ή 50 χρόνια, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι πιο μικροί σε μέγεθος και κόστος, αλλά με απείρως μεγαλύτερη απόδοση. Τ' αεροπλάνα έχουν χωρητικότητα ενός χωριού, αναπτύσσουν μεγαλύτερες ταχύτητες και τα εισιτήρια είναι προσιτά σε όλους σχεδόν που θέλουν να ταξιδεύσουν.

Σωστά όλα αυτά, όμως δεν μιλάμε για την αναμφισβήτητη εξέλιξη στην τεχνολογία, ή στην ιατρική που είναι προϊόντα των επισημόνων ερευνητών και όχι τού κεφαλαίου. Το χρήμα δεν κάνει ανακαλύψεις, απλά πληρώνει αυτούς που μπορούν να το κάνουν και τις πιο πολλές φορές λιγότερα από ό,τι πληρώνει τους φημισμένους αθλητές, ηθοποιούς και τραγουδιστές.

Εκείνο που απασχολεί σήμερα τους κατοίκους της γης είναι οι απειλές να χάσουν τις δουλειές τους, τα σπίτια τους, τον μόχθο μιας ζωής και το μέλλον των παιδιών τους. Δυστυχώς, οι εξελί-

Τα δάνεια δούλους τους ελευθέρους ποιεί.- Μένανδρος, 4ος αιώνας π.Χ., Αρχαίος Έλληνας ποιητής

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μη

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΙΝ ΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ Το παραμύθι για την απελευθέρωση τής αγοράς και την παγκοσμιοποίηση

ΜΕΡΟΣ Β'

Ξεις στους άλλους τομείς της κοινωνίας μας δεν συνοδεύτηκαν με την πρόοδο στον οικονομικό και ανθρωπιστικό τομέα, επειδή την ευθύνη γι' αυτό είχαν ασυνείδητοι και διεφθαρμένοι πολιτικοί σε στενή συνεργασία με το άπληστο μεγάλο κεφάλαιο.

“Τα δάνεια δούλους τους ελευθέρους ποιεί”, είπε ο αρχαίος ημών πρόγονος Μένανδρος πριν 2500 σχεδόν χρόνια και πόσο σωστός ήταν! Το βλέπουμε στην Ελλάδα, στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη, όπου “πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν” επειδή αναγκάστηκαν να δανειστούν από τοκογλύφους για να καλύψουν τα τεράστια ελλείμματά τους. Και αν πιστεύετε αυτά που ακούτε για την προστασία της Αυστραλίας από την Κίνα και την Ινδία, καλό είναι να το ξανασκεφτείτε γιατί αυτές οι χώρες δεν είναι στο απυρόβλητο.

Σύμφωνα με το Θαυροφυλάκιο στην Καμπέρα, το εθνικό χρέος της Αυστραλίας απειλεί να σπάσει το φράγμα τού ενός τρις δολαρίων, με αύξηση στο 85% τού ακαθάριστου εθνικού προϊόντος τα επόμενα δέκα χρόνια από το 60% που είναι σήμερα. Να

σημειώσουμε ότι το ΑΕΠ τής Αυστραλίας ήταν \$1,2 τρις το 2009.

Αν οικονομική κρίση στις ΗΠΑ και στον κόσμο όλο έχει σαν συνέπεια την μείωση των εξαγωγών από την Κίνα και την Ινδία, οι δύο αυτές χώρες δεν θα έχουν ανάγκη τα μεταλλεύματα τής Αυστραλίας για την μειωμένη παραγωγή τους και αυτό θα είναι το μικρότερο κακό γιατί θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν τεράστια κοινωνικά προβλήματα από την αύξηση στο ποσοστό ανεργίας στους τεράστιους πληθυσμούς τους.

Εμάς, όμως, ενδιαφέρει το μέλλον τής Αυστραλίας και τής Ελλάδας, που θα είναι ζοφερό αν συνεχίσουν οι φτωχοί να επιδοτούν τούς βιομήχανους. Αν ο χαμηλόμισθος εργάτης, ο άνεργος και ο συνταξιούχος στην πατρίδα πληρώνουν 23% φόρο στο σουβλάκι και την τυρόπιτά τους επειδή ο βιομήχανος και ο μεγαλέμπορος δεν πληρώνει τον φόρο που τού αναλογεί.

Αν ο εργάτης, ο ανάπηρος και ο συνταξιούχος υποφέρουν επειδή η κυβέρνηση στην Αυστραλία επιδοτεί με τεράστια ποσά τις φτωχές οικογένειες εργαζομένων για να επιβιώσουν με μι-

σθούς της πείνας που πληρώνουν τα μονοπώλια, αλλά και την υγεία και παιδεία των πλουσίων.

Σε μια εποχή που οι ιδεολογίες και φιλοσοφίες έχουν γίνει ένας αχαρμάς και δεν μπορείς πια να ξεχωρίσεις τον σοσιαλιστή από τον νεοφιλελεύθερο και τον συντηρητικό από τον αναχρονιστικό, αξίζει να κάνουμε μια σύγκριση τού ήρωα των Λίμπεραλ, Ρόμπερτ Μέντζις με τον Τζον Χάουαρτ και τον Άμποτ, αλλά και τον Χόουκ, τον Κίτινγκ, τον Ραντ και την Γκίλαρντ.

Ο Μέντζις δεν ήταν αγγελοῦδι, αλλά οπωσδήποτε ένας αυθεντικός συντηρητικός που πίστευε στην πατρίδα, στη θρησκεία και στην οικογένεια. Απορώ, λοιπόν, πως υπάρχουν άνθρωποι που τολμούν να συγκρίνουν τον Μέντζις με τον Χάουαρντ. Τί σχέση μπορεί να έχουν ο Χάουαρντ ή ο Άμποτ και οι Εργατικοί ηγέτες με τον Μέντζις;

Επειδή δεν κρύβομαι πίσω από το δάχτυλό μου, ομολογώ ότι ποτέ δεν ψήφισα Μέντζις επειδή δεν ήμουν ακόμη αυστραλός πολίτης, αλλά δεν θα το έκανα και αν μπορούσα γιατί ήταν αγγλόφιλος σε μια εποχή που οι Άγγλοι σκότωναν τα παιδιά τής Κύπρου, υποστηρικτής τής αφομοίωσης των μεταναστών και εχθρός τού πολυπολιτισμού που εμπόδιζε τη διδασκαλία των μεταναστευτικών γλωσσών, σκληρός αντίπαλος των συνδικάτων και σύμμαχος τής άρχουσας τάξης. Ο Μέντζις είναι γνωστός και σαν 'Pig-Iron Bob', επειδή το 1938 συγκρούστηκε με τους λιμενεργάτες στο Port Kembla όταν αυτοί αρνήθηκαν να φορτώσουν πλοία με σίδηρο για την Ιαπωνία με την δικαιολογία ότι θα το χρησιμοποιούσαν για την κατασκευή όπλων. Οι λιμενεργάτες δικαιώθηκαν όταν η Ιαπωνία συμμετείχε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σαν σύμμαχος τού Χίτλερ.

ΑΥΡΙΟ η συνέχεια.

* Θέατρο

Προχθές Κυριακή πήγα Θέατρο για να δω την κωμωδία τού Νίκου Τσιφόρου “Η πινακοθήκη των ηλιθίων” που παρουσιάζει το Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας σε σκηνοθεσία τού ακούραστου Σταύρου Οικονομίδη. Δεν θα γράψω ακόμη μια κριτική, απλά μερικά συμπεράσματα και το κυριότερο η αγαστή συνεργασία των νέων με τους παλιούς, των ταλαντούχων νεαρών με τους έμπειρους ηλικιωμένους, κάτι που θα έπρεπε να βλέπουμε σε όλες τις οργανώσεις τής παροικίας μας αν -φυσικά- ενδιαφέρονται να δουν προκοπή και να μην κατεβάσουν τα ρολά μια ώρα αρχύτερα. Αν για παράδειγμα μπορεί ο Γιώργος Καζούρης να συνεργάζεται και να βοηθά με την πείρα του την καλλιτεχνική εξέλιξη του ταλαντούχου Ακη Καστελλορίου και η Μέλπω Παπαδοπούλου να συνεργάζεται και να βοηθά με την πείρα της την ταλαντούχα Λία Ηλιού, ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν γίνεται αυτό στα σωματεία μας.

Το Θέατρο διδάσκει, ας διδαχτεί επιτέλους και ο πρόεδρος τής Ανω Κρύας Βρύσης το μάθημα από τους ηθοποιούς μας. Που θα πρέπει να συγχαρώ ακόμη μια φορά για τις επιδόσεις τους και σ' αυτό το θεατρικό έργο, αλλά και τους νεαρούς πρωταγωνιστές Λία Ηλιού και Ακη Καστελλορί-

ου, οι οποίοι με τον Φώτη Λαρεντζάκη, τον Βασίλη Σαραφίδη, την Νικολέττα Γεωργίτση και την Φίονα Ντούσκου που με το ταλέντο τους ετοιμάζονται να γράψουν τη δική τους ιστορία στο παροικιακό θέατρο. Και αφού μιλάμε για νέα άτομα στο Θέατρό μας, να αναφέρουμε την Δέσποινα Πυλαρινού (Διεύθυνση Σκηνής), την Νατάσα Νταβίσκα και τον Χάρη Τσαβάλα στο φωτισμό και ήχο βοήθησαν στην επιτυχία τής παράστασης. Αξίζει, όμως, ν' αναφέρουμε και τους άλλους συντελεστές τής επιτυχίας, Μέλπω Παπαδοπούλου, Διονύση Μεσσάρη, Βασιλική Ρόρρη Κώστα Ρόρρη, Γιώργο Καζούρη, Γιάννη Νταβίσκα, Μιμικά Βαλαρή, Νικολέτα Γεωργίτση και Εβελυν Τσαβάλα.

* Καλό!

- Ρε γυναίκα, άμα βγω γυμνός στο μπαλκόνι, λες να πουν τίποτα οι γείτονες;

- Ναι. Θα πουν ότι σε παντρεύτηκα για τα λεφτά σου...

Ακόμη ένα:

Πληροφορήθηκε ο Αριστοτέλης από κάποιον ότι μερικοί τον έβριζαν. Ο

φιλόσοφος απάντησε: «Καθόλου δεν με νοιάζει. Όταν είμαι απών, δέχομαι ακόμα και να με μαστιγώνουν».

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΓΑΜΟΤΟ!
ΣΚΕΦΟΥ
ΝΑ ΜΑΣ ΤΥΧΕΙ
ΚΑΜΙΑ ΣΤΡΑΒΗ!

